

En lang og lærerig historie

v/Ruth Olsen

I Impuls nr. 1/2009 bragte jeg under ”Kort Fortalt” en lille notits om den retssag, som afdøde Sam Zinglersens bo-advokat havde anlagt mod Finn Bentzen, som var Sams og Martinusinstituttets tidligere revisor. Denne bo-advokat mente, at Finn Bentzen ved dårlig rådgivning for Sam havde ”forringet boets værdi” med mindst et par millioner kroner. Da Sam Zinglersen oprindeligt havde testamenteret alle sine værdier til Martinus-sagen, mente jeg, uden at tænke nærmere over det, at ”sagen” således var blevet ”snydt” for de penge.

Midt i juli står der pludselig en mand fra Holbæk Ret ved min dør med en stævning fra Finn Bentzens advokat lydende på en anklage for ærekrænkelse efter straffelovens §267 og §273. Problemet var, at jeg havde skrevet, at bo-advokaten mente, Finn Bentzen havde ”snydt” .... I stedet for som det juridisk korrekt hedder: ”havde forringet boets værdi”. Denne i Impuls 1/2009 nævnte retssag er i øvrigt stadig ikke i skrivende stund afgjort.

Finn Bentzens retssag mod mig (og Gunder Frederiksen) blev afgjort i Holbæk Ret d. 19/7 – 2010, således at vi blev dømt, og altså dømt til at betale det hele, i alt er det blevet til over 70.000 kr., bl.a. fordi vi blev pålagt at hyre en advokat i stedet for at føre sagen selv. Da jeg altså nu er dømt efter straffeloven, kan jeg faktisk betegne mig selv som en kriminel!!

En retssag er – især set med en Martinus-læseres øjne – en meget absurd forestilling. Da jeg engang læste jura på Københavns Universitet og kom til 3. år, hvor vi læste strafferet, skulle vi overvære en del retssager som del af studiet. Da blev jeg klar over, at det erhverv ikke var noget for mig. Mine illusioner om ”upartiskhed” endsige ”retfærdighed” i dansk retsvæsen måtte jeg med sorg opgive. Det var vel også derfor Martinus sagde, ”vi skal bort fra retsforfølgelser”.

Vort juridiske retssystem er hovedsageligt baseret på hensyn til forretningslivet (ud over det med ”lov og orden”). Fordi Finn Bentzen kunne overbevise dommeren om, at mit lille ord ”snydt” kunne ødelægge hans revisorvirksomhed, vandt han. At de 10-20 læsere af Impuls, som

overhovedet havde lagt mærke til min lille notits, nok ikke kunne ødelægge så meget, betød ikke noget. Og hensynet til, at Martinus-sagen evt. gik glip af mange penge, vejede ikke tungt al den stund, at Martinus-Instituttets rådsformand sad og vidnede i retten til fordel for Finn Bentzen.

I skrivende stund udbasuneres det i alle danske medier, at Danmarks Radio’s (nu fhv) generaldirektør Plummer i en bog har beskyldt Berlingskes chefdirektør Lisbeth Knudsen for at have ”fiflet” med regnskaberne, da hun var leder på TV-avisen. Hun overvejede en retssag mod ham for ærekrænkelse, men frafaldt, da hun fik en undskyldning. Det var hun altså ”stor” nok til, hun behøvede åbenbart ikke hævn.

Hvis Finn Bentzen havde henvendt sig til mig og klaget over mit ordvalg i den lille notits, ville han selvfølgelig straks have fået en uforbeholden undskyldning og en berigtigelse i næste blad. Det er sådan, jeg forstillede mig, at ”åndsforskere” søger at rette op på de fejl, vi naturligvis ikke kan undgå at gøre af og til.

Efterfølgende overvejelser

Når man oplever noget ubehageligt, giver det altid anledning til at spørge sig selv, hvad meningen med det mon kan være. Det kunne selvfølgelig være pga en gammel udestående karma fra tidligere liv, men det kunne også være, fordi jeg skulle bruge oplevelsen til noget konstruktivt. I hvert fald har alt dette tvunget mig ud i en nærmere undersøgelse af Finn Bentzens rolle, ikke bare i forhold til Sam Zinglersen og baggrunden for boets retssag mod ham, men også hans rolle i forhold til Martinus-sagen i det hele taget.

Martinus sagde, vi skulle være ”sandhedssøgere”. Nok skal vi prøve at være tolerante og kærlige, men vi skal jo ikke være blinde og ”tossegode”. Sandheden skal ikke skjules i en misforstået næstekærligheds hensigt. Martinus sagde jo også, at sandhed er vigtigere end venskab. Vi bruger ofte udtrykket, at vi ”har tillid til forsynet”, dvs til at forsynet sørger for at rette op på det, der måtte gå skævt. Men sådan kan vi ikke skyde ansvaret fra os for at søge så langt vore evner rækker at skelne mellem,

hvad der er falskt og sandt. Og handle derefter. Forsynet har jo da brug for menneskelige redskaber.

Jeg vil altså prøve at forske i Finn Bentzens rolle for Martinus-sagen og for alle dem, der i tillid til hans "status" indenfor sagen, har fået nogle kedelige oplevelser. (F.eks. har det kostet Steen Kofoed og hans Healerskole dyrt at have næret tillid til denne "revisor", men retssagen herom afgøres først i februar.) Jeg vil prøve at finde ud af, hvorfor Martinus på rådsmødet d. 24/6-1980 sagde: "Finn skal ikke have for meget magt. Han skal have sit arbejde udenfor – som revisor. Han skal ikke tro, at han, fordi han ordner gavebreve og testamenter, har en fortrinsret, men det skal han vide, at det er noget, han gør af sig selv uden at forlange det mindste."

Det er Martinus-sagens ve og vel, der ligger mig og forhåbentligt os alle på sinde, derfor må vi søge at lære af de fejltagelser, der sker, og være vågen overfor de muligheder for at blive "ført bag lyset", der altid vil foreligge i en "sag", der skal føres videre af ufuldkomne mennesker. Når jeg vil prøve, så godt jeg kan, at samle op på nogle erfaringer, er det mest af hensyn til sagens historieskrivning for eftertiden. Så kan vore "efterkomere" sige: og hvad kan vi så lære af det?

PS. Jeg fik i øvrigt et brev med udskrift af dommen fra Finn Bentzen 13/9-10. Brevet begynder således: "I ovennævnte sag fik jeg heldigvis ret i, at uartige, grundløse og direkte urigtige offentliggørelser omkring min person ikke betaler sig."

Ved sin 79-års fødselsdag sagde Martinus blandt andet følgende:

Mange mennesker og navnlig de, der er nået frem til de kosmiske analyser, er nået ud over sektdannelse og blevet til frie mennesker. De er ikke bundet af sammenslutninger. Man kan ikke binde en viden i sammenslutninger. Viden er noget, der bliver givet til menneskene, efterhånden som de udvikler sig til det. De kosmiske analyser er beregnet for disse mennesker, og de er pionererne for den nye verdenskultur.

(Kosmos 8/1993)